

16. POGLAVLJE

Treća je nedjelja u mjesecu, a Lana i ja odlučile smo večeras otići na mjesnu feštu poznatiju kao "ribarska večer". Kako to izgleda?

U centru Mjesta, oko kamenog kipa starca koji u rukama drži ribarsku mrežu u koju je ulovljena barka, postavljaju se stolovi s klupama za kojima turisti jedu srdele obilivene pivom, a na doku grupa pjeva popularne pjesme iz naše domovine, koje su najčešće posvećene crnim očima. (Oh, zašto, zašto?)

Trenutno stojim u kupaonici proučavajući omjer svih dijelova mog tijela.

- 'Ajde Nora, svi će se pokupiti prije nego mi dođemo!

Još jednom pogledam svoj odraz u bijeloj haljinici do koljena sa smeđim remenom i raspuštene blago valovite kose. U pozadini vidim i Lanu - u haljini do poda boje šljive i kose podignute u opuštenu rep - kako nervozno cupka.

- Spremna sam – patnički uzdahnem.

Laganim korakom spustim se niz brežuljak koji nas dijeli od centra. Moram li uopće reći da je na repertoaru pjesma o nesretnoj zaljubljenosti u crne oči?

- Molim te, ne mogu slušati ovu pjesmu. Hoćemo prošetati? – zamolim poput djeteta koje hitno mora obaviti nuždu ili bar polizati sladoled.

- Pa, hvala Bogu! Neću valjda slušati ovo?

Krenemo šetnicom dalje od vreve. Plaža je prekrasna jer mjesečina obasjava pijesak i valove koji ga raznose. Zaputimo se prema malenoj

slastičarnici ponukane dvjema stvarima - željom za osvježenjem i željom za Misterom. No, dobro, i Laninim.

- Gle, netko nam dolazi u susret – kažem.

- Da? Ja ih ne vidim...

- Kako ih ne vidiš? Udaljeni su desetak koraka!

Broj se koraka smanji i shvatim da je to grupica dečki. Jedan od njih, onaj na čelu, pije nešto iz boce. Baš u trenu kada se trebamo zaobići, njega netko gurne i on automatski poleti prema naprijed. Točnije, prema meni. Ni ne dotakne me, ali me zato cijelu zalije kolom. Moja bijela haljina u kojoj sam blistala poprimi smeđu boju.

- Prosti, prosti, nijesam vidio kuda idem... – počne se ispričavati pomaknuvši se korak unatrag pod svjetlo ulične rasvjete.

Zadavit ću te kolom koja mi se nalazi na haljini.

Ima li itko prisutan ideju tko je to? No? Možda, hm, Mister? Bravo! Kako li ste samo pogodili?!

Pogleda ostatak Skupine i kaže:

- Možemo li vas za ispriku počastiti pravom kolom?

* * *

- Da pogodim, ti si iz Zagreba? – upita me.

Ja sam trenutno zauzeta pa, molim vas, pitajte moju mamu je li one noći kada sam se rodila nebo bilo zvjezdano.

- Da. Da ja pogodim, ti si odavde?

Nasmije se.

- Zapravo nijesam. Ja sam iz centra Dubrovnika, ali ovđe živim.

Hodamo prema slastičarnici da kupimo kolu koju ostali navodno čekaju.

Što biste vi rekli, izgledamo li kao par?

- A, kako si ti nama stigla? – upita me sa zanimanjem.

- Teta mi je vlasnica hotela pa me pozvala da dođem raditi dok traju gužve.

- Misliš na Villu Nauticu?

- Da! Kako znaš?

- Jedno sam vrijeme donosio onđe narudžbe iz Grada. Ćaća imade tvrtku koja se bavi dostavom – pojasni.

- Oh – sve je što uspijem smisliti.

Oprostite što trabunjam gluposti, ali njegov mi je osmijeh zaledio mozak.

- I, imadeš momka?

- Momka? – zbunim se do daske.

Mislim da ribice u moru trenutno vode pametnije razgovore od mene.

- Dečka.

Zašto mi niste rekli da je momak dečko? Suradujte malo!

- Ne, nemam.

Zacrvenim se.

- Da, nemadem ni ja.

Drago mi je da nemaš dečka.

- Ovaj, nemadem curu! To sam mislio...

Nasmijem se.

- Kako god, drago mi je što nemaš.

- Stvarno?

Ups! Jesam li ja to rekla?

- Mmm...

Crvenilo rotkvice ništa je prema boji moga lica.

- Vaši momci gore nisu dobro, je l'? – upita.

- Molim?

- Vaši dečki. Kako te netko već nije osvojio? – kao da je odjednom sramežljiv.

- Oh... To bi trebao pitati njih...

Zastane. Izgleda kao da razmišlja.

- Mislim da neću. Oni gube, ja dobivam – vragolasto se nasmije.

* * *

- Zove se Leo, ima sedamnaest godina, živi u Mariboru s mamom koja je glumica u sapunicama, ima para k'o blata, planira postati glazbeni producent i... – upoznaje me Lana s osnovama koje moram znati o onome njenom dok se vraćamo u hotel.

Možete li vjerovati da se zove Leo?

- I, što? – nestrpljiva sam.

- Pozvao me van!!! – zadere se iz dna pluća.

Mislim da ju je čula i mama koja joj je u Slavoniji. Ne bih se čudila da ju sada nazove i kaže joj da ne smije ići.

- Ozbiljno?! – šokirana sam.

Snažno da se ne mogu ne zapitati kolika je struja zraka izašla. Počnemo skakutati po cesti.

- Rekla sam mu da ne znam kada ću moći jer ovdje radim, ali onda mi je dao svoj broj i rekao neka mu se javim.

Prestanemo skakutati i počnemo plesati kao Tajči. Morate priznati, ovo je bila jedna šokovita noć!